

Bavul / dedektif hikaye

Category: Detektif proza, Kitapcy, Sözlər

написано kitapcy | 22 января, 2025

Bavul / dedektif hikaye BAVUL

“İzlanda’da musluktan su içmeyeceksiniz de nerede içeceksiniz?” diye retorik bir soruyla cevap verdi, Selma’nın sorusuna, resepsiyondaki şişmanlıktan yüzü iyice gerilmiş kız. Gülümsediğinde gözleri yanaklarının arkasında ince birer çizgi haline geliyordu.

Selma dönüp arkadaşı Cansu’ya ‘haklıymışsın’ bakışı fırlattı; Cansu da ‘söylemiştim’ bakışıyla karşılık verdi. Böylece bu ülkede her musluktan billur gibi kaynak sularının aktığı, bilim, gezi ve ders kitaplarının dışında bizzat bir vatandaşı tarafından -hem de otel görevlisi sıfatıyla -onaylanmış bulunuyordu. Selma’nın içi rahatladı. Gece susuz kalmak istemezdi doğrusu. Tekrar resepsiyon görevlisine döndü. “Peki akşam yemeği için lokanta falan ya da bakkal falan var mı yakınlarda?”

Otel tipik bir kuzey ülkesi oteliydi. Sadece en gerekli eşyaların, en sadeleri dışında hiç bir şey bulundurmamış gibi günün en gerekli öğünü kahvaltı dışında da başka bir yemek servisi yapmıyordu.

Resepsiyondaki kız, “Otelden çıkınca soldaki sokağa girin, az ileriden hemen sağa dönün orada bir süpermarket vardır,” dedi ve arkasından “Adı Bonus’tur,” diye ekledi, tanıdık bir kelimenin akılda kalacağını uman bir ses tonuyla.

Kızın İzlandalılara özgü, ayakları yerde, gereksiz naziklikten ve laf kalabalığından uzak ama samimi bir tutumu vardı. Turistleri velinimet olarak gördükleri besbelliydi. Onlar için her şeyi saat gibi tıkır tıkır işler vaziyete getirmişlerdi. Konforlu, dakik otobüs seferleriyle turistleri en tehlikeli yerlere güvenle götürüyor, bilgili rehberleriyle doğaya olan

sevgi ve saygılarını onlarla paylaşıyorlardı. ‘Nerelisiniz?’ sorusuyla başlayan saçma sapan sohbetlere bu ülkede rastlamazdınız. İnanılmaz derecede az nüfusa sahip, hasbelkader kendi memleketleri olan bu yüzen adanın, çok özel oluşunun farkındaydılar. Hatta turistlerin bir değil birkaç kez ziyarete geleceklerinden adları gibi emin gözüküyorlardı. Nereli olursan ol gel, yine gel, tekrar gel...Fakat tek bir şey vardı onların bu kendilerine özgü misafirperverliklerine ihanet eden. O da doğa koşulları.

Turistlere dünyanın en muhteşem kuzey ışıklarını, en bakir köşelerini, neredeyse nesli tükenmiş balinalarını, hâlâ aktif yanardağlarını, Amerika ve Avrasya kıta fayları arasındaki ürkütücü çatlağı, inanılmaz güzellikteki buzlu şelalelerini, sıcacık mavi göllerini vaat etseler de doğa koşulları karşısında elleri kolları bağlıydı. Olası bir deprem ya da yanardağ patlamasını yirmi dakika önceden tespit edebildiklerine seviniyorlardı. Bunun bir gelişme olduğunun ama henüz yeterli sayılmayacağını farkındaydılar. Her an değişen rüzgar hızı ve yönü, sis, kar, yağmur ve ısı iniş çıkışları onlar için günlük yaşamda çok önemliydi. Hava durumundaki en küçük meteorolojik değişim sadece günlük hayatı değil, yoktan var etmeye çalıştıkları ve organik olmasıyla övündükleri tarımı, hayvancılığı, ayrıca turizmi dolayısıyla ekonomiyi etkiliyordu. Ve bunun önüne geçemiyorlardı tabii. O yüzden de dünyanın öbür yarısının pek o kadar önem vermediği bu hava durumu ayrıntılarını onlar saat saat, dakika dakika takip ediyorlardı. Fakat sanki bir şey daha vardı onlara ihanet eden... onların kendilerine has bu sade misafirperverliklerini bozma ihtimali olan... Selma bunun ne olduğunu henüz çıkaramamıştı ama sanki dillerinin ucundaydı. Dikkat etmeseler kaçiverecekti. Sanki her karşılaştığı İzlandalı söz birliği etmişcesine o şeyi ağzından kaçırmamak için büyük bir gayret sarf ediyordu. Fakat yine de, – o her neyse- ona rağmen biliyorlardı ki bir gelen, bir daha gelecekti ülkelere.

“Bir daha geldiğinizde bavulunuzu ön kısma koydurun, bulunması kolay olur,” dedi şoför. Selma hiç cevap vermedi. Çok kızgındı. Bu allahın belası ülkenize bir daha çok gelirim de sanki, diye içinden söylendi. İzlanda’ya ayak basalı henüz bir saat bile olmamasına rağmen böyle düşünmek zorunda bırakıldığı için daha da kızdı. Keflavik havaalanından bindikleri servis otobüsünde ilk önce kendi otelleri anons edilince ne kadar da sevinmişti. Herkesten önce konforlu odalarına kavuşacaklardı. Ne bilsin böyle olacağını? Bu gidişle bu akşamki geziyi bile kaçırabilirlerdi.

Topu topu ufak bir bavulu vardı. Üstelik tanınması kolay olsun diye mavi parlak bir kurdele bağlamıştı sapına. Yine de bulamadı otobüsün bagajında. Cansu kendisinininki hemen bulmuştu. Selma’ninkisi sanki yer yarıldı yerin dibine geçti. Aslında şoför haklıydı. Bavullarını ellerinden alan genç adamın, onları otobüsün altındaki bagajda nereye koyduğuna bile bakmamıştı Selma. Sakinlik yerini telaşa bıraktı. Yine de Cansu’nunkinin yanında olmalıydı, diye düşündü. Bu düşünceyle, telaşın kızgınlığa dönüştüğünü hissetti. İki büklüm bagaja daldı. Ağzına kadar dolu otobüs yolcularının ağırlığını sırtında hissetti. Kanter içinde, bavullardan oluşan bir denizde yüzmeye başladı. Şoför ve Cansu, dışarıdan ona bir şeyler söylüyordu ama onun işitecek hali yoktu. Artık kızgınlık yerini paniğe bırakmıştı. Tam mavi kurdeleyi gördüğünü sanıp bir tanesine atılıyor ama onun olmadığını anlayınca bavulu sinirle bir yana itiyordu. Havanın kararmaya yüz tutmasıyla zaten yarı karanlık olan bagajda hiç bir bavulu birbirinden ayırt edemez hale gelmişti. Buna rağmen bir türlü pes etmiyor, bagajdan inmiyordu. Beş gün burada aynı giysileri mi giyecekti? Peki ya termal iç çamaşırları? Onlarsız nasıl dağlara çıkacak, nasıl saatlerce gecenin ayazında kuzey ışıklarını bekleyecekti? Cansu kolundan çekti. Dönüp baktı. Ona bir şeyler söylüyordu. Kulaklarının uğultusundan duyamıyordu ki. O an bagajdan inmesi gerektiğini anladı.

Yüzünden akan terleri sildi ve yere atladı. Şimdi Cansu'yu işitebiliyordu. "Bak adam diyor ki: garaja gidelim, orada herkes bavulunu alınca seninki de ortaya çıkar."

Lanet olsun, sanırım başka çare yok, diye düşündü Selma. Kızgınlıktan konuşamıyordu bile. İki büküm durmaktan ağrıyan belini tutarak parkasının önünü açtı. Sanki bir ter bulutu çıktı içinden.

İkisi de tekrar otobüse bindiler. Ağızlarını bıçak açmıyordu. Bütün otobüs sessizliği gömülmüştü. Neyse ki garaj çok uzakta değilmiş. On beş dakikada vardılar. Şoförün dediği gibi orada bütün yolcular indi; değişik minibüslere binerek daha yollarına devam edeceklerdi. Herkes bavulunu aldı ama Selma'ninkisi yine ortaya çıkmadı.

"Birisi çaldı," dedi Selma Cansu'ya. "Mutlaka birisi çaldı. İçinde bir şey olsa bari. Sadece giysilerim var."

"Bir de yiyecekler," dedi Cansu.

Bak işte onları unutmuştu Selma. Kışın soğuşunda dağ tepelerinde gezerken, gecenin ayazında kuzey ışıklarını beklerken yeriz, düşüncesiyle on tane cevizli sucuk, bir kutu tahin helvası ve fıstıklı lokum koymuştu bavula. "Ah, evet onlar da var," dedi Selma. "Allah kahretsin...Tam da bizi buldu." Özellikle cevizli sucuklara canı sıkılmıştı. Bu acımasız doğada, açlığa karşı, bir tür kendini güvende hissedecekti cebindeki cevizli sucukla; ama bu güven, ayaklarının altından kayıp gitmişti işte. Dıpdızlak kalmışlardı. Son bir yıldır hayal ettikleri, en ince ayrıntılarına kadar planladıkları tatillerine iyi bir kazıkla başlamışlardı.

Saat henüz öğleden sonra dört olmasına rağmen ortalık zifiri karanlıktı. İki kadın, sıcacık otelin otomatik cam kapılarından dışarı çıktılar. Yüzlerine çarpan rüzgarın hızı,

bu adadaki iklimin, alışkın oldukları türlerle hiç benzemediğini hatırlattı onlara. Rüzgar, saatte şu bilmem kaç kilometre hızla esen cinstendi. Kabanlarının önünü aceleyle kapatıp, resepsiyondaki kızın tarifine göre sola döndüler. Sadece iklim değil, sokaklar da onlara değişik bir ülkede olduklarını hatırlattı. Selma, bunlara yol değil boş alanlar denir, diye düşündü. İki yanında tek tük, ufak binalar bulunan uzun alanlar.

“Bu sokak mı şimdi?” diyerek Cansu’ya sordu.

Cansu aldırmadı. “Sanırım bu yolun sonuna kadar gideceğiz,” diye cevapladı. Cansu; akıllı, kafasına koyduğunu yapan, rahat bir kızdı. Zaten Selma onu bu özellikleri nedeniyle severdi. Sadece bazen gereğinden fazla rahat olduğunu düşünürdü.

“Ama sonu gözükmüyor. Kızın demesine göre sanki biraz gidip sağa döneceğiz gibiydi. Git git bitmez bu yol. Üstelik in cin top oynuyor. Bu karanlıkta sonu görünmeyen bu yola girmek pek akıl kârı değil. Gel vazgeçelim.”

“E, ama aç mı kalacağız? Etrafta hiç lokanta yok. Biraz yürüyelim bakalım ne çıkacak?”

Hiçbir arabanın ve insanın gelip geçmediği, binalarında hiçbir ışık bulunmayan bu yolun sonundan sağa dönünce birden karşılarına ıslıl ıslıl bir çarşı çıkacakmış umudu sıfır olmasına rağmen, Selma arkadaşının dediğine uydu.

Yolun sonuna geldiklerinde dümdüz iki yana uzanan başka bir yola çıktılar. Bu yol, ‘cadde’ denmeye layıktı; araç bakımından ‘işlek’ sayılırdı. Tarife uyarak sağa döndüler. Fakat ortalıkta, değil Bonus adında bir süpermarket, kepenkleri kapalı depomsu tek katlı binalardan başka bir şey görünmüyordu.

“Biraz gidelim,” diye düşüncesini paylaştı Cansu, Selma’nın çekindiğini fark edince.

“İşte şimdi gerçekten ürkütücü,” dedi Selma, “Hiç kimse yok etrafta görmüyor musun? Haydi, geri dönelim.”

Cansu onu duymamazlığa gelerek yürümeye devam etti. “İşte orada, bir benzin istasyonu var... Bak bir de KFC var...ve... onun yanında da... Bonus!.. Ama o açık değil.”

Normal koşullarda kapısından içeri adım atmayacakları tavuk kızartma dükkanı o akşamki yemek işini çözecekti besbelli.

İki kadın, adımlarını hızlandırarak kırmızı renklerin hakim olduğu bu dünya markası dükkana vardılar; geniş salona açılan cam kapıyı itip içeri girdiler. Sıcak bir hava kütlesi halinde, kızarmış tavuk ve patates kokusu yüzlerine vurdu. İçerideki buğulu havaya gözlerinin alışması zaman aldı. Kapıda öylesine dikilen bir adam, onlar için kenara çekilirken anlaşılmayan bir şeyler mırıldanmıştı. Bir an Selma’ya bütün insanlar buraya toplaşmış gibi geldi. Fakat yine de, dünyanın öbür yarısındaki ‘doluluk’ derecesine göre boş sayılırdı. İnsanlar aç biilaç gözüküyorlardı. Kimbilir biz nasıl gözüküyoruz, diye düşünerek çevresi hakkında iyimser olmaya karar verdi Selma. Fakat sıra bekleyen, masalarda oturan insanların, hatta çalışanların bile tipleri alışık olduğu tiplerden değişikti. Burası yabancı bir ülke akıllım, diye kendine hatırlattı. İnsanların saç şekilleri, yüzleri, bakışları, duruşları, giysileri bir tuhaftı. Öyle tantana da yapmıyorlardı ama her an bir gürültü patırtı kopacakmış gibi geliyordu Selma’ya. Cansu, cıkalım dese hemen fırlayacaktı dışarı. Fakat arkadaşının iştahla listeye baktığını görünce sabretmeye karar verdi.

Kasanın arkasında duran delikanlıya yaklaştılar. Cansu İngilizce sipariş verdi. Neyse pek zorluk çıkmadı; anlaştılar. Selma sadece patetes kızartması ısmarlamıştı. İkisi de farklı nedenlerle, “take-away olsun,” dediler; Cansu sıcacık otel odalarının konforunda yemek istiyordu. Selma ise bir önce buradan çıkmak.

Paralarını ödediler, fişlerini alıp kenara çekildiler. Önlerinde uzun bir kuyruk vardı ve çalışanların da hiç acelesi yoktu. Selma, insanları seyrettikçe onları iyice zombi gibi görmeye başladı. Sanki yürüyüşlerinde, konuşmalarında, birbirleriyle iletişimlerinde bir yavaşlık; duruşlarında bir sallantı; dillerinde bir tuhaflık vardı. Tabii ki olacak, diye düşündü, her zamanki yöntemiyle kendisini sakinleştirmeye çalışarak. İzlandaca konuşuyorlar –Viking dili.

Cansu ise, numarayı anlayamayacağı kaygısındaydı. Elektronik bir levha yoktu ve hazırladıkları servisin numarasını, paketi hazırlayan kişi anons ediyordu, tabii kendi dillerinde. O yüzden Cansu'nun bütün dikkati kesekağıdına konan yiyeceklerdeydi. Her seferinde, “Bu bizim değil,” diyor, sabırla beklemeye devam ediyordu.

Selma'nın gözleri ayakta dikilenlerden masalara kaydı. Herkes bir köşede, kızarmış tavuk parçaları ile ketçaba daldırdıkları patates kızartmalarını, gazlı içecekler eşliğinde midelerine yuvarlamakla meşguldü. Gözüne birden mavi bir nokta takıldı. Mavi noktanın etrafında bir bavul belirdi. Kendi bavuluydu bu... mavi kurdeleli kendi bavulu. Köşede bir masada on yaşlarında bir çocuğun yanında duruyordu. Karşısına on dokuz – yirmi yaşlarında bir delikanlı oturmuştu. Heyecanla Cansu'yu dürttü. Cansu'nun gözü ve kulağı mutfakta paketi hazırlayan kızdaydı. “Dur şimdi sıra bizde galiba,” dedi.

Selma bu kez daha sert dürterek fısıldadı. “Bu benim bavul değil mi?”

Cansu, “Ne? Ne diyorsun?” diye sıkıntıyla, kafasını bile çevirmeden karşılık verdi ama cevabı beklemeden, elindeki fişi uzatarak tezgaha doğru seyirtti. Anlaşılan onların paketi hazırlanmıştı.

Selma gözünü bavuldan ve yanındaki çocuktan ayırmadan arkadaşını bekledi.

“Bizimki değilmiş,” dedi Cansu hayal kırıklığıyla. Hâlâ gözü

mutfaktaydı. “Bu sefer bizimkisi, adım gibi eminim,” diye ekledi. Selma ise gözleri bavulda, Cansu’yu duymuyordu bile.

Cansu, sonunda elinde kesekağıdıyla geldi. Bu sefer de gözü kesekağıdının içindeydi. Ketçapların sayısına kadar servisin doğruluğundan emin olunca, “Hadi gidelim,” dedi.

Selma yerinden kımıldamadı. Elinden geldiğince kimseye çaktırmadan bavulu Cansu’ya gösterdi. Evet bu kesinlikle Selma’nın bavuluydu. İkisi de oracıkta öylece kalakaldılar. Ne kımıldayabiliyorlar ne de gözlerini bavuldan ve yanındaki çocuktan alabiliyorlardı. Çocuğun arkası onlara dönüktü. İlk andaki şaşkınlığı geçince Cansu, “Bu o!” dedi. “Çocuğun karşısında oturan delikanlıdan söz ediyorum.”

“Nasıl?”

“O delikanlı aldı bavullarımızı elimizden, yani bagaja yerleştirmek için.”

Selma yine pişmanlıkla bu ayrıntıya hiç dikkat etmediğini hatırladı. “Hırsızlar!” diye alçak sesle söylendi.

O sırada çocuk ve delikanlı yerlerinden kalkıp, kapıya yöneldiler. Bavulu çocuk çekiyordu. Cansu ve Selma da ne yaptıklarını bilemeden, gayriihtiyarı arkalarından yürüdüler. Çocukla delikanlı yakalarını kaldırıp paltolarının önünü kapatmak için kapıda durdular. Kadınlar da durdu. Büyülenmiş gibi bavuldan gözlerini alamıyorlardı. Aralarındaki mesafeyi koruyarak arkalarından dışarı çıktılar.

Dışarıda rüzgar aniden yüzlerine çarpmakla kalmadı onları sendeletti. Cansu kesekağıdına daha sıkı sarıldı. Oğlan ile delikanlı onların gideceği yönün tam tersi yönünde yürüdüler. Cansu ile Selma oldukları yerde arkalarından bakakaldılar. Önce delikanlı, sonra oğlan, en son da bavul karanlığın içinde kayboldu.

İzlanda'da kaldıkları beş gün boyunca bavuldan haber çıkmadı. Ne polis, ne de otobüs şirketi bir şey bulamamıştı. Selma, tatil süresince Cansu'nun eşyalarını paylaştı ve bu olayın gezilerini karartmasına izin vermedi. Fakat herkesin bir sırrı sıkı sıkıya korudukları hissi onu hep rahatsız etti.

Ülke; olağanüstü, kelimenin tam anlamıyla eşi bulunmaz bir güzelliğe sahipti. Sanki bir açık hava bilim laboratuvarı gibiydi. Yaşlı yerküremizin tarihi, turistlerin gözleri önüne cömertçe seriliyordu. Kuzey Amerika ve Avrasya kıtaları arasındaki bir adımlık mesafe, sönmüş ya da hâlâ aktif yanardağlar, kara kumlu kumsallar, granit kayalar, buzullar, denizde yaşayan memeli hayvanlar, yerin altında fokurdayan gayserler, kaynar mavi göller, buzlu şelaleler, tek hücreli organizmalardan başka hiç bir canlı bulunmayan buzullu göller, oksijen ve nitrojen moleküllerinin danslarından ibaret olan kuzey ışıkları ve daha neler neler... Gördüklerinin nefes kesen güzelliği, Selma ile Cansu'ya kayıp bavullarını bile unutturdu.

En son gezi, kuzey ışıklarınaydı. Gece dokuzda otobüs otelden aldı onları. Bir süre sonra da rehber bindi: görmüş geçirmiş, orta yaşın üzerinde, İzlandalı bir kadındı. Derinden gelen bir sese sahipti. Kuzey ışıklarını görebilmek için şehrin dışına çıkıp en karanlık yerlere gitmek gerekiyormuş. Öyle dedi. İşte yine ayakları sapasağlam yere basan bir İzlandalı daha, diye düşündü Selma. Her İzlandalı gibi doğanın gücünün farkında ama aynı zamanda insanın gücünün de farkında. Sadece atalarının değil kendi yaşamları da bu iki güç arasındaki mücadelenin gölgesinde geçmiş. Asıl ilginç bugün, bulunulan şu anda bile bu böyle. Ve bu mücadeleyi, dünyanın öbür yarısında yaşayanlardan daha fazla enselerinde hissediyorlar. Otobüs geceyi yarararak ilerlerken mikrofondaki büyüleyici, bilge sese kendini bıraktı Selma.

"1921'de elektrik geldi İzlanda'ya," diye anlatmaya başladı rehber kadın. "O da Reykjavik'deki bir iki sokak lambasına. Yer altında fokurdayan suların buharından elde ettiğimiz

elektrik, benim çocukluğumda, yani 1960'larda bile kırsal bölgelerde, köylerde yoktu. Cod balığının karaciğer yağından yapılırdı mumlar. O yüzden çok kıymetliydi. Sadece yemek sonrası kitap dinleme saatinde yakılır ve sadece okuyucuda bulunurdu. Karanlıkta mum ışığının aydınlattığı alan kadar bir yere sahiptiniz. Gerisi, insanların korkulu belası hayaletlere aitti. 1960'ların sonlarına kadar yakamızı bırakmadılar. Ne zaman ki elektrik iyice yaygınlaştı ve ülkede ulaşmadığı yer kalmadı, o zaman hayaletler de nereler karanlıksa oralara çekildiler."

Selma pencereden dışarı baktı. Şehrin gittikçe küçülen ışıklarından başka bir şey gözükmüyordu. Kendini, o mum ışığında, yün battaniyeler altında hikaye dinleyen İzlandalı çocuklar gibi hissetti. "Sizleri indiğiniz havaalanına yakın bir yere götürüyoruz. Bu gittiğimiz yer zamanında NATO üssüydü. Artık bırakıp ülkeden çıktıkları için bize kaldı. Boş ve ıssız bir tarla. Orada kuzey ışıklarını bekleyeceğiz. Eğer yanınızda çukulata falan getirdiyseniz, otobüsten inmeden önce yemenizi tavsiye ederim. Çünkü yörede yaşayanlar, şekeri çok seven bir hayaletten söz ediyorlar. Hayaletin, on yaşlarında küçük bir çocuk olduğu söylene de, onunla karşılaşmak istemezsiniz herhalde." Bu sözlere bütün otobüs güldü. "Şaka bir yana," diye devam etti rehber. "Yine de otobüsten fazla uzaklaşmayın. Karanlıkta kaybolabilirsiniz. Gecenin ikisinde evimde olmak isterim doğrusu, karanlık tarlalarda sizi aramak istemem."

Ertesi gün Selmalar otelden ayrılmadan önce, polis bavulu getirdi. Mavi kurdelesı bile üzerindeydi. Keflavik havaalanından Reykjavik'e giden yolun kenarında bulmuşlar. Ne bundan başka bir açıklama yapıldı ne de Selma herhangi bir soru sordu. Kilidi hâlâ üzerindeydi... Açılmamış... Selma çantasından anahtarı çıkardı. Kilidi tık diye çevirip açtı. İçindekiler kendi giysileriydi. Herşey olduğu gibi duruyordu. Sadece bütün cevizli sucuklar, tahin helvası ve fıstıklı lokumlar gitmişti.

Uçaktaki koltuğunda otururken son beş gündür gördüğü muhteşem manzaraların hâlâ etkisindeydi Selma. Evet, haklılarmış, diye düşündü. Kesinlikle bir daha gelecekti bu ülkeye ama bu kez yazın; yani yirmi dört saat aydınlık olduğu zaman.

Necva ESEN. Detektif proza